

Nedžma

*Čilibar
i
sviata*

Prevela s francuskog
Gordana Petrović

■ Laguna ■

Naslov originala

Nedjma

D'AMBRE ET DE SOIE

Copyright © Editions Plon, un département de EDI8.

Published by arrangement with Literary Agency
„Agence de l'Est“.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Čilibar
i
svita

Prošla sam kroz život i preko kontinenata maltene bosonoga samo zato da bih se opet preneraženo zapitala: zašto smo moji i ja tako ograničeni i naporni, tako odvratni?

Moj narod je najgori od svih. Vašljivci, bednici, uobraženi, nepismeni, dozlaboga ružni nikogovići, silovatelji koza. Sve mi to s pravom pada na pamet. I povraća mi se.

Moji su najgori. To su oni koji vas ne gledaju u lice, koji vam se kunu, s rukom na srcu, da govore istinu dok lažu kao psi. Oni koji deflorišu device i zbrišu čim vas pojebu. Oni koji vas mučki udare u leđa iako ste se satrli da im pomognete. Prezirem ih.

Najgori je lunarni kalendar, koji ima tako malo veze sa gregorijanskim i koji se glupo smeje kad kažem da je nauka ubrzala kalendar Zemlje i godišnjih doba, da paradajz i paprike padaju s neba usred zime i da sad mogu da jedem artičoke usred leta. Ja to ne odobravam, ali činjenica je da to postoji i da se na tome bogate zlobnici koji izvoze u Španiju ogromne količine paradajza i crvenih ruža.

Sada, kada sam na kraju životnog puta, mogu to da kažem: moji su tačno tamo gde ih je Ibn Haldun¹ ostavio pre pet vekova: tobože školovani beduini razapeti između

¹ Sve reči označene zvezdicom nalaze se u glosaru na kraju knjige. (Prim. aut.)

Marksa i Bin Ladena ratuju protiv Mahzena, u nadi da će mu oteti palate i povlastice. I prebacivši se na sedelački način života, podbuli od sala, seksa i straha, prosperiraju, poput krpelja, na grbači zaboravljenih od Boga.*

Izabrala sam između ta dva. Više volim da zadržim Mahzen, to mumificirano zlo koje umišlja da je Bog na Zemlji, ali ima tako ljudske slabosti, nego da otvorim vrata pakla gladnima koji Boga smatraju žezlom, a Marksa odskočnom daskom.

Znam. Grozna sam. Pa šta?

Smeje se. Ona se uvek smeje kad vidi da mi ruke drhte trideset sekundi pre nego što dotaknem njenu sasvim kratku riđu kosu.

„Zašto nećeš da ti stavim burmu?“

„Zato što će ti ona odvući pažnju od onog najvažnijeg. Od toga da me voliš. Skupo sam te platila.“

„Znam. Znam. Nadrljala je cela Zapadna Sahara.“

Smeje se.

„To je narod koji treba braniti kao i svaki drugi.“

„Nije. Istoričari nikad nisu pomenuli narod takvog imena. Znam sva berberska plemena, i sedelačka i nomadska, od Atlantskog okeana do Sirenaike. Nema tih tvojih Saharaca!“

Smeje se.

„Obožavam da ti protivrečim.“

„Previše pričaš. O gospode! Zašto moja žena melje kao navijena?“

Ne voli kad kažem „moja žena“.

Priča čak i kad vodimo ljubav, bez okolišanja i toliko besramno da izgubim erekciju. O bože, taj njen jezik! Padne mi, pa se digne, čim duboko udahnem i izdahnem, slobodan i nov. Volim te, govore su njene

ogromne, širom otvorene oči. Znam. I ulivala mi je strah. Volim te, govorio je uski hodnik kroz koji sam krčio sebi put, taj razlog postojanja koji je ipak odbijao da se proširi kako bi me primio, sačuvao i zadržao. Znojio sam se kao da sam bolestan, a neverovatna ludakinja koju sam smuvao nežno mi je brisala čelo dlanom, toliko belim da je bio proziran.

„To si ti?“, upitala bi iznenada, prenuvši se iz ko zna kakvog zanosa, otrgavši se od ko zna kakvog užasnog bola, pošto je njen glas stizao do mene isprekidan i neprepoznatljiv, nalik na kreketanje.

„To si ti?“

„Da, to sam ja. Ne boj se.“

I smejao sam se u sebi zato što sam se zapravo ja bojao. Ja sam drhtao pred tim telom koje me je primalo u sebe proterujući me, koje me je primalo u to somotasto meso što me je stezalo, a u isti mah, požurivalo da izađem i odem, ne zakucavši na uzvišenu kapiju, smeštenu u samom dnu i zatvorenu poput dve kalcifikovane usne. Ako uđem na tu kapiju, ako se izlijem u usta Milosti, biću otac njenog deteta.

„Nikad! Neću ni dete, ni brak!“

Dobro, deca mogu da čekaju. Ali brak? Ništa nas ne sprečava: oboje smo muslimani, a ja sam obrezan. Kaže kako ne pristaje na ugovor koji bi mi dozvolio da je tučem, oteram, prezrem, odbacim, i nju i njenu dečurliju, ostavim da umru napolju, među šakalima i šugavim psima. Ledi mi se krv u žilama kad tako govori. To su

uradili toliki muškarci oko mene, pomislim kako bih i ja mogao to da uradim. Da nekažnjeno ubijem ženu i decu.

„Zato što si Arapin“, kaže dok stavlja dve činije s maslinama, kisele paprike i ostatke večere u frižider, dok prelistava TV program, dok preda mnogom depilira karamelizovanim šećerom pazuh i noge.

„Zato što si Arapin, zato što si Arapin, zato što si Arapin!“, ponavlja, autistična i usredsređena, dok ide iz sobe u sobu, dok podiže s poda čarapu, tange ili gaćice, dok vadi knjigu između jastuka na sofi.

Od nje mi se vrti u glavi, muka mi je.

„Zato što si Arapin. Zato što si Arapin. Zato što si Arapin.“

U redu!

„Nećemo više o tome.“

„E bogami, hoćemo! Pričajmo o tome. Reci mi to ponovo. Prosi me svakoga dana da bih te odbijala, da bih ti objasnila zašto i rekla kako to nije upereno protiv tebe. Znaš dobro da ne odbijam tebe.“

„Znam.“

„Odbijam vampire. Vukodlake. Duhove. Hanibala, Kanibala. Ne, ne. On mi se baš sviđa. Verovatno zbog Kartagine. Na kraju krajeva, on nam je prvi komšija. A Mulaj Idris? Bilo bi super da Mulaj Idris odgovori skrhanoj i tvrdoglavoju Džodi Foster, zar ne?“

„Prestani! Uopšte mi se ne sviđa ta vrsta humora.“

„Eto! Čim ti neko dirne u Maroko, sav se uprepodobiš, kao sveta bona.“

„Ma ne radi se o Maroku! Nećemo opet o tome. Izvini, ali ne volim da se tako govori o jednom svetom čoveku. To važi i za opata Pjera, Svetu Terezu Avilsku ili Svetog Franju Asiškog.“

„Dobro, pusti sad to! Nemoj tu da mi ređaš svece. Gori si od moje babe, Karime.“

„Dojadilo mi je da me porediš sa ženama.“

„Pa to nije uvreda! Gubiš smisao za humor. To je tako tužno! Neću se udati za tebe!“

Čovek bi pomislio da nešto u meni privlači pokojnike, ponižene zato što su umrli zbog neuzvrćene ljubavi, neodlučne žene, ravnodušne zemlje, nezainteresovanog boga ili deteta koje se rodilo kao mucavac ili bogalj.

Čovek bi pomislio kako moram da trpim bića čija je duša pocepana poput jedra koje nije spuštено pre bure, sanjare voštanih krila, intelektualce kojima je dojadilo da trunu poput neobranog voća, pametne ljude nalik na vetrenjače koji se okreću uz škripu, zalutale duše koje zavijaju po mrazu i mraku.

Zašto bi inače Karim došao da mi plače na ramenu?

Kao da ja nemam pametnija posla. I te kako sam svesna svog trbuha dok brojim novac što se topi kao sneg na suncu, onih nekoliko ari kupljenih na obronku brežuljka, u mom rodnom Imšuku, protivno zdravom razumu, pošto niske trave nema dovoljno da se stoka prehrani, svesna sam da imam isuviše malo saveznika i da su oni bez uticaja i moći, svesna sam godina koje sada prolaze puževim korakom, a nekada su jurile kao vatreni konj.

Ali šta je tu je. Morao je da dođe i zatraži da budem svedok njegovog života. Morao je da potvrdi ono što sam oduvek mislila o svojim sunarodnicima: seks im predstavlja problem.

* * *

Dok nije došao, živela sam u kršu i tišini, nošena radikalnom energijom koja je imala potpunu vlast nad mojim životom. Sada treba da progutam sopstveni gnev, zauzdam sopstvenu osvetoljubivost i, poput statue zaogrnutе mudročću boje šafrana, slušam tog zaljubljenog Karima koga je M. povredila, treba da udišem i propustim kroz svoja pluća oštar miris njegovog očaja kako bih postala drvo, dah, tišina, praznina, utočište, grob, zemlja, matrica u kojoj se razlažu i nanovo sklapaju njegovo slomljeno srce i propala materija od koje je sačinjena njegova plemenitost.

A ja sam poznavao žene i pre nego što sam sreo M. Na radiju sam čak važio za donžuana, Francuskinje su ludovale za mnom i ja sam ludovao za njima. Kada bi mi spustila pantalone, Martin, koja je bila najdrskija među mojim ljubavnicama i koja je volela da brblja dok vodi ljubav, uzviknula bi:

„O bože! Karime! Imaš najlepšeg pitona koga sam ikada videla!“

Pipkala ga je onako kako kupac pipka robu, odmeravala je na dlanu koliko je težak, ispitivala kakve je strukture, liznula bi ga nekoliko puta da ga proba, nizala je disfemizme koji su ukazivali na njenu privrženost alatki, više nego njenom vlasniku:

„Dugačak je, ali ne zastrašujuće, dovoljno debeo da zadovolji i najoblapornije, kvrgav pri korenu, ponosnog stabla, nežan na dodir, glavić mu je hrapav i radoznao kad hoće, izdašan je kad otvori branu!“

Nisam nikad upoznao Francuskinju sa tako velikim fondom reči koje se odnose na polni organ; on je mogao da se meri samo sa njenom nezasitom i zarnom požudom.

* * *

Slušao sam Martin, ali me to nije sprečavalo da mislim. Da, i dalje sam bio Arapin, pravi-pravcati Arapin ubeđen u svoju seksualnu nadmoć, Arapin koji voli da zabija đoku kroz pamuk, svilu ili čipku, spreman da zaskoči sve mindže: male, okrugle, ljubičaste, lažljive, lude, pametne, nasmejane, balave, one kojima treba dugo da svrše, ali i one koje se odmah predaju i one suve koje i ne znaju šta je orgazam. Obožavao sam mačkice koje ispune šaku, koje se bore da se što više ispupče, one debeljuškaste i darežljive, depilirane i glatke, pre nego one čije se dlake zaglave u grlu. Uživao sam u njima vlažnog čela i usta, ostavljao sam za sobom miris semena na čaršavima, kuhinjskim stolovima, u liftovima, haurstorima, utrobama koje nisu želele da se zaštite, zbog vere ili omaške. Grizao sam im stidne usne, sisao belu kožu na kojoj su ostajale modrice, ostavljao sam tragove prstiju između ružičastih butina, koje su se zatvarale posle mog prolaska kao latice kad padne veče.

Imao sam, međutim, svoje kriterijume. Izbegavao sam nadasve Marokanke i Arapkinje uopšte, tamnopuske ženske, device, one ravne ko daska, muškobanjaste, džangrizave i zajedljive. Više sam voleo vitke plavuše, ali ne mršavice, buržujke ravne, svilenkaste kose, porcelanske kože i ispupčene, ponosne zadnjice.

„Ti uopšte nisi potomak Saracena!“, podsmevao mi se kolega Iranac sa šiljatom bradicom koji je umišljao

da je psihoanalitičar, stručnjak za Treći svet. „Tvoji preci su kresali zarobljene hrišćanke dok su njihove zakonite žene čamile zapostavljene.“

A onda bi dodao:

„Znaš li da je tucanje belkinja neka vrsta osvete?“

„Osvete? Kome? Zbog čega?“

„Za francusku kolonizaciju, za izraelsku okupaciju.“

„Zaboravio si krstaške ratove!“, zadirkirivao sam ga.

Kako bilo da bilo, meni se, po njegovom mišljenju, đoka dizao dovoljno za sve muslimane.

Nisam više pravio razliku između ženskih, pošto sam ostavio po strani osećanja, ljubomoru i ozlojeđenost. Bio sam zaokupljen otvaranjem tela, pipkanjem, sisanjem, masturbiranjem. Vođenje ljubavi nije obavezivalo ni na šta, osim na kupovinu karte za raj: „Ah, to! Tako si snažan, tako si tvrd, povredi me, Karime!“ Pomisao da imaju muškarca iz Magreba u svom krevetu dovodila je moje ljubavnice do ludila. Nisam morao da budem perverznan, niti da pribegavam zabranjenim položajima, moja erekcija im je terala suze na oči; jecale su: „Oh, Isuse!“ Zahvaljivale su Proviđenju što su me srele, ne znajući da orgazme ne duguju toliko čudu prirode koliko zastranjivanju arapskog društva koje me je odgajilo gladnog i frustriranog.

„Možeš i da me išibaš“, predlagala mi je Lisi.

„Neću te išibati.“

„Oh, samo me pljesni po dupetu! Za kaznu, zato što sam laka ženska.“

Nisam pribegavao takvim finesama da bih svršio, mom dugo zauzdavanom zadovoljstvu nisu trebali ni konopci ni bičevi.

Imao sam i trenutke sumnje. Francuskinje su me fascinirale i plašile. Mada sam se divio njihovoj nesputanoj odvažnosti, nisam mogao da se oslobodim gnušanja zbog toga što se podaju bez otpora. Ali sve sam zaboravljao u njihovom naručju, koži, sokovima, gostoljubivim mačkicama. Među njima je bila direktorka koja bi me otpustila sa novčanicom čim bi svršila; pa jedna depresivna ženska koja je htela da ostane sa mnom do kraja života, pošto je bila uverena da su Arapi talični po prirodi; sanjarka koja je oduvek verovala da je pravi život negde drugde, koja se prerusavala u ženu sa istoka, obilazila turska kupatila i vrištala dok je depilirala pičku; zatim katolikinja koja se nadala da će me preobratiti u hrišćanstvo i krstiti u crkvi...

Upoznao sam Matildu, koja je imala tako nežnu kožu i koja je mjaukala kao mačka; Rozelin, crnomanjastu Provansalku koja bi uzburkala celu četvrt svaki put kada je svršavala; Rašel, toliko nervoznu i usku da sam se bojao da ću je prepoloviti dok sam prodirao u nju; Kristin, koja je volela da me uzjaše i ponašala se kao dugoprugaš: do te mere je bila usredsređena i pravilno je

disala da sam imao utisak kako joj služim kao mašina za jačanje butnih mišića.

Pio sam sok i ciprin i gutao neverničko meso. Otišao sam predaleko da bi ijedna žena zauzdala moju bulimiju i da bi ljubav umanjila snagu mog zadovoljstva. Nisam želeo ništa više od toga: tucao sam.

Kad sam ubedio sebe da ljubav ne postoji i da joj treba odseći glavu kako bi ustupila mesto pukoj zabavi, kad sam poverovao da sam se zauvek otarasio svog zaljubljenog i staromodnog arapskog dvojnika, sreo sam M. i pao u provaliju.

To mi je rekla moja služavka, Habiba. Karim, Imigrant, pronađen je obešen o drvo. Duguje život onom gadu Hasanu, koji ga je pronašao, sa užetom oko vrata, kako visi, modar i ugušen, na starom rogaču iznad vadija² Harat. Debeli poštarev sin presekao je preko rečnog korita dok se vraćao kući, debeo kao svinja i smrdljiv od kurvanja. Zacenio se od smeha kad je ugledao druga iz detinjstva kako se klati na kraju konopca, pošto je pomislio da je posredi šala. Ali zahvaljujući čudesnoj iskri svesti shvatio je da je to tragedija i njegova vriska je uzbunila najbliže susede koji su uspeli da razvežu klizeći čvor i prebace nesrećnog Karima u ambulantu, gde mu je ukazana prva pomoć, posle čega su ga poslali u bolnicu u glavnom gradu pokrajine. Žandari su ga tamo saslušali i natrljali mu nos, nazvavši ga nevernikom i propalicom.

Ceo Imšuk se pitao: Šta je to spopalo Imigranta kad je hteo da se obesi, samo dve nedelje po povratku iz Francuske? Zar čovek diže ruku na sebe nakon što upozna Francusku? Francuska je od Imšuka daleko kao Pariz, a blizu mu je kao Indokina, ona je prisutna sa svojom

² Isušeno rečno korito. (Prim. prev.)

modom, jezikom, sa svojim muškarcima i ženama kojih ima u Kazablanki i Esauri, Marakešu i Tangeru, rukovodećim kadrovima, inženjerima, vlasnicima restorana, profesorima, turistima, reklamnim agentima, umetnicima, bivšim i aktuelnim ministrima, kako sa desnice tako i sa levice, sa Francuzima koji su rođeni u Maroku ili su došli ovamo da kupe rijad,³ ili da sebi obezbede kurvu, džoint ili skrovište. Francuska prepuna evra i zlih jezika, protektorska Francuska koja nosi papuče i šepuri se u kaftanu, voli tadžin,⁴ devojke koje mirišu na mošus i dečake boje terakote.

Ukratko, svi su pričali o Imigrantovom pokušaju da oduzme sebi život. Samoubistva nisu retka u ovom selu koje balansira između gluposti i ekscentričnosti, ali ljudi vezuju konopac oko vrata samo zbog ljubavnih jada. Samo golje zacopane u devojke bogatije od sebe, koje su im nedostižne, imaju petlju da to urade. Kada treba ublažiti novčane nedaće ili društvene nejednakosti, nema ničeg boljeg od lošeg crnog vina od koga ljudskom šljamu pucaju kapilari na licu i dobija drhtavicu i onaj zamagljeni pogled koji ovde niko ne naziva alkoholizmom: ovde je uobičajeno da se čovek našljema već u osam ujutru i da maltretira žene i decu.

³ Tradicionalna marokanska kuća u čijem su središtu vrt i dvorište. (Prim. prev.)

⁴ Jelo spremljeno u specijalnoj dvodelnoj keramičkoj posudi. (Prim. prev.)

Tog dana sam ćutke saslušala Habibu, samo sam posmatrala kako raste nivo kafe u staroj italijanskoj džez-vi. Imšuku je samo još trebalo da postane predvorje pakla za potencijalne samoubice koje je slomilo izgnanstvo... Ali kako ljudi sve saznaju za tako kratko vreme, kako se obaveste do najsitnijih pojedinosti i dodaju gomilu novih ne bi li upotpunili dramu, koja nikad nije dovoljno razrađena za njihov ukus?

Pošto me je leva noga bolela zbog išijasa, nisam bila raspoložena da podnosim izraz lica kakav ima očerupana sova, a koji moja služavka poprimi kad mi saopštava mračne vesti iz Imšuka. Fijućući kroz proreze na prozoru, ledeni vetar najavljuje dugu zimu kobnu po zalihe žita i kliija, pečenog mesa zalivenog mašću koje brižljivo izmrvim na dva jajeta na oko, jedinu poslasticu koju sebi dozvoljavaju moja sumorna jutra. Odnedavno mi onaj šarlatan, moj lekar, savetuje da pazim na holesterol i izbacim jaja i klii iz ishrane, ali ga ja puštam da blebeće, pošto svoje savete može da okači mačku o rep.

Stegavši besno zube, rekla sam Habibi da se gubi, pošto sam tog ranog jutra želela samo jaku, vrelu kafu, ublaženu sa dve kašičice meda od majčine dušice.

Kada ćeš, zemljo seljačina, prestati da pljuješ otrov u lice gubitnicima?

Kod kuće sam primao po podne, zato što sam noću radio na radiju. Budilnik bi zazvonio u jedan po podne, ja bih ustao, otvorio kapke i navukao zavese da bi prostorija ponovo utonula u polumrak. Stavio bih vodu da proključa, oprao nanu i napunio njom čajnik. Onda bih ponovo legao i čekao bat koraka na stepenicama čitajući novine. Planirao sam jedan sastanak dnevno, nikada dva, bojao sam se da mi alatka ne zakaže i nisam propuštao da pojedem veliku količinu badema, muškarnog oraha, đumbira i drugih stimulativnih namirnica kojima se moj otac kljukao uveče, pre nego što izađe dok ga je majka gledala crvenih očiju. Čuo bih kucanje i navukao dželabu; ud bi mi se već radovao, ukrućen, go i gladan ispod tkanine. Nisam uvek imao vremena da poslužim čaj: odmah bih zabio jezik, đoku ili prst u neki prorez.

Sizan bi se najpre izula i smestila na jedan od dva tabureta, Klod bi tražila najpre kafu pa čaj, isključivo tim redosledom, Sesil je bila polunaga i pre nego što bi ušla, htela bi da mi pokaže najnoviju tetovažu iznad zadnjice, Kristin je negodovala: „Ah, ne! Nemoj da me svlačiš,

uzmi me stoječki, tako je bolje.“ Ester bi teatralno pustila da joj haljina sklizne na pod i sela bi na krevet kao neka princeza, Alis bi se podigla na vrhove prstiju kako bi mi spustila poljubac na usne, stežući mi jaja obema rukama, a Sandra bi poslušno čekala da joj otkopčam košulju i šćapim ustima dojke. Grlio sam, gnječio, lizao, usisavao, grickao, ali ih nikad nisam povređivao, pošto nisam video vezu između zadovoljstva i fizičkog bola. Obožavao sam da ližem vulve, za razliku od većine moje braće po veri, koja misle da to izaziva polnu nemoć, pa čak i oslepljuje. Mene su kao dete prisiljavali da budem slep, neću takav ostati do kraja života. Moja sputavana znatiželja prerasla je u neumerenu ljubav prema cvetu i njegovom pupoljku, smokvici i njenom soku.

Kada bih ostao sam, pevao bih ispod tuša, zadovoljan kao paša, savest mi je bila mirna, utolio sam iskonsku glad. Uzimao sam ih i otpuštao. Za svaku sam imao posebne postupke i reči. Beatris sam govorio: „Stavi ga ovoga puta u usta.“ Ester sam šaputao na uvo da je moja kraljica od Sabe. Sesil bih strgao nove haltere i zabio nos u prorez između guzova. To isto sam radio i Alis, pošto bih je zgrabio za zadnjicu, okruglu i ružičastu poput lubenice. Sandri bih dugo milovao grudi pre nego što bih se spustio niže, znao sam da će me odgurnuti, bilo ju je stid da joj neko ljubi pičku: to se ne radi. Što se tiče Kristin, izvršavao sam njena naređenja, tucao sam je stoječki, u kostimu i na visokim potpeticama. Ona je

bila najrazvratnija od svih i ritual je nalagao da joj pričam o ostalim ženama koje sam zaveo.

„Pričaj mi o svojim ženama, to me uzbuđuje.“

Nisam ih ubeđivao u svoju ljubav, nisam gubio vreme na to, i nisam krio svoja neverstva. Židit je odlično naslućivala da su kroz moj krevet prodefilovale mnoge pre nje:

„Hoćeš li bar da staviš kondom?“

„U tvom stanu na svakom koraku osećam preljubu“, negodovala je tobože Sandra.

„Ko mi kaže!“, odvratio bih joj grickajući joj vrat. „Ja bar nisam u braku, za razliku od tebe!“

„Tebi baš odgovara da se kurvaš širom Francuske?“

„Smenjujemo se i ne zadržavaš nijednu od nas“, uzdisala je zagonetno Ester. „Pa dobro, pravićemo se da ljubav postoji...“

Ne samo da nisam prekorevao sebe već sam smatrao da je moje ponašanje vredno divljenja. Ja nisam prezirao te žene, puštao sam ih da dolaze kod mene, laskao im i zasipao ih komplimentima, omogućavao im da dostignu orgazam, pazio da im nešto ne prenesem, znao sam šta su gonoreja i sida. Pazio sam da ne zatrudne: sa onima koje nisu podnosile kurton, preduzimao sam druge mere zaštite. Čuvao sam sopstveno zdravlje. Zapamtio sam upozorenja koja je tetka Selma, dok sam bio mali, šapatom govorila mojoj mami: pazi na uvarke koje mu krišom sipaju u čaj, na amajlije ubačene ispod bračnog dušeka, kurve kadre da sakriju tatinu spermu kako bi je iskoristile da ga navedu da omrzne rođenu

ženu ili, još gore, postane impotentan. Tetka Selma u to vreme nije znala da je mama koristila usluge najpoznatije sahare* u Kazablanki.

Naravno, dobijao sam korpu od Francuskinja koje su bile previše revnosne katolikinje ili nisu htele da se zabavljaju sa strancima. Ali sve dok nisam sreo Matild, ponos mi nije dozvoljavao da te gospođice smatram rasi-stkinjama, govorio sam da su naprosto stegnute.

Nikad nisam pominjao zajednički život niti brak. Pre nego što bih ih kresnuo, pažljivo bih ih upozorio da nisam dobar životni partner. I one bi razumele. Nijedna se nije hvalisala legitimitetom stečenim na osnovu naše veze. Što se toga tiče, Francuskinje su poštene i neće krišom zatrudneti. Ako ih upozorite, potpisaće ugovor o poverenju, pristaće na kratku vezu, tražiće samo čulnu pustolovinu, muževne pokrete slabina i nekoliko reči na marokanskom arapskom, prošaputanih na uvo. One uvek deluju: naslućivao sam da se većina žena koje sam zaveo ovlaži zbog same činjenice da je u krevetu jednog Arapina.

Pošto sam često imao polne odnose, mogao sam da dozvolim sebi višemesečni predah ne bih li odmorio telo od velikog napora i tolikog ejakuliranja. Verovao sam da sam zauvek izlečen od ljubavi i žena.